

bortfalben samtidig med at selve Fordringen forældes og bortfalder. Det vil Lovforslaget forandre, Lovforslaget vil gøre lige det modsatte og vil indføre den Regel, som vi ikke hidtil have kendt her i Landet, at en Panterrettighed i faste Ejendomme bliver bestaaende, selv om den dertil knyttede Fordring forældes. Jeg ser bort fra, at Lovforslaget gaar ud fra, at forskellige Haandpanterrettigheder skulle blive bestaaende, men at viljebestemt Underpant i Løsøre skal bortfalde i de fleste Tilfælde, det bryder jeg mig ikke særligt om. Jeg ønsker derimod at henvende Opmærksomheden paa, at et Pantebrev i fast Ejendom vil kun efter Lovforslaget forældes saaledes, at det oprindelige Krav paa Debitor bortfalder, medens derimod Pantefordringen bliver staaende. Jeg tror ikke, at det vil være ret forstaaeligt. Det er meget forstaaeligt for Videnskabsmænd og lærde Folk, men ikke saa særdels forstaaeligt for Publikum, som skal benytte Loven, hvorfor den ene Fordring skal bestaa og den anden ikke. Man kan sige, at i Sverige er Forholdet ganske vist det, at i 10 Aar forældes Fordringen helt og holdent baade som personlig Fordring og som Pantebrev, men det kan efter min Mening ikke være noget afgørende for, at vi her i Landet skulle indlade os derpaa, og det er meget karakteristisk at lægge Mærke til, at man heller ikke i Norge har Lyst til at indføre en saadan Bestemmelse.

Der næst skal jeg tillade mig at nævne et andet Forhold, som jeg ogsaa synes trænger til adskillig nærmere Forklaring og en behageligere, tydeligere Fremstillingsmaade end den, som Lovforslaget har givet det, det er Forslaget med Hensyn til Forældelse af Kaution, et ganske overordentligt vigtigt Punkt i det praktiske Liv, idet man jo vel ikke let møder nogen Fordring, som man mindre holder af at møde paa sin Vej, end en Kaution, som kommer lang Tid efter, at man har troet, at den Sag var vel ude af Verden. Det er altsaa meget naturligt, at Lovforslaget gaar ud paa at indføre ret korte Friste for Kaution, dog naturligvis saaledes, at Kreditors Krav i det hele maa siges at være varetaget. Men Bestemmelserne om, hvad der skal gælde i Henseende til Kaution, findes i Lovforslaget mindst paa

tre forskellige Steder, og man vil ikke kunne danne sig en klar og overskuelig Mening om, hvad det egentlig er, der siges om Kaution, hvis man ikke læser mindst 3 Paragraffer af Lovforslaget paa forskellige Steder igennem, og forstaar at samle dem til et Hele. — Dernæst ønsker jeg at nævne, at dette Lovforslag forbigaar Boldgift som en Maade, paa hvilken Forældelse kan afbrydes. Det er blevet erkendt i den nyere Tid, at Boldgift som Afgørelsesmaade af Retsstridigheder har vundet meget stærkt Terrain, og at der er en Mangfoldighed af Tilfælde, hvor man overhovedet efter de Dokumenter, der ere udrættede mellem Parterne, ikke kan gaa til Domstolene, forinden man forgæves har søgt Boldgift tilvejebragt. Det vil Lovforslaget helt springe over, og der gives i Motiverne en hel Del Forklaringer derpaa. Jeg skal blot indskrænke mig til at sige, at jeg for mit Vedkommende ikke anser disse Forklaringer for tilstrækkelige, og at jeg heller ikke tror, at det vil være heldigt helt at forbigaa dette, at fornødent Stridt til Afgørelse ved Boldgift skal være en lige saa fuldgyldig Afbrydelse af Præskriptionen som Anlæg af Sagsmaal i Almindelighed. — Endelig ønsker jeg at nævne den Ting, at Lovforslaget ikke paa noget Sted med tydelige Ord siger, hvorvidt man kan vedtage enten kortere eller længere Forældelsestid end den, der er foreskrevet i Loven. Naar jeg siger, at den ikke siger det med tydelige Ord, maa jeg dog bemærke, at Lovforslagets § 19 har en Bestemmelse om, at der i visse Tilfælde guldig kan vedtages længere Forældelsestider, end der er fastsat. Og det maa — derom nærer jeg ingen Tvivl — betyde, at der i andre Tilfælde ikke kan vedtages nogen længere Forældelsestid, end der er foreskrevet. Men det staar ikke saaledes tydeligt, at man, naar man ikke er vant til at drage Slutninger med Hensyn til Fortolkninger af Love, kan være sikker paa, at man forstaar det; og der findes aldeles ikke nogen Bestemmelse om, hvorvidt man kan vedtage en kortere Forældelsestid. Det kan være, at man vil sige, at det følger af sig selv; og det gør det ogsaa for Jurister, men ikke for Publikum, for Bøgsfolk. Jeg skal med disse Bemærkninger tillade mig at anbefale Lovforslaget til saa hurtigt som muligt at fremmes af Tinget.